

Llum i alumini

CATALINA SERRA

Diu Hernández Pijuán que una cosa és la pintura i una altra, de ben diferent, la imatge. Ho explica per diferenciar aquesta bella art de la fotografia i d'altres mitjans de reproducció tècnica. I té raó, però succeeix que aquests altres mitjans han après la lliçó, i el format i el material sobre el qual s'imprimeixen les fotografies està agafant cada cop més importància; fins al punt que a vegades la imatge ja no pot funcionar amb independència del suport. Alicia Martín empra les caixes de llum i també fotografies sobre paper a l'exposició que presenta a la galeria Llucià Homs, tot i que aquí el que compta, tot s'ha de dir, és la gran instal·lació amb llibres que cau del sostre. Com ella, Tete Álvarez i Tomás Miñambres, que exposen conjuntament a la galeria Trama, retoquen digitalment les seves imatges i les imprimeixen sobre alumini. Però és Robert Berlin qui fa d'aquest material, l'alumini, un element fonamental de les seves peces al incloure les seves qualitats al resultat final de l'obra.

Plouen llibres del sostre i, com per art de màgia, queden suspesos a l'aire. Són llibres de veritat, alguns actuals i d'altres antics, i es poden veure els seus títols, les seves pàgines obertes mirant potser de volar per evitar el cop. Impossible llegir-los perquè tot és confús, és massa complicat i no hi ha temps. Formen part de l'escultura-instal·lació *Dislexia* que presenta Alicia Martín (Madrid, 1964) a la galeria Llucià Homs després d'haver-la mostrat al PS1 de Nova

York, dins la famosa i polèmica mostra *The Real Royal Trip*. Com en altres obres de l'artista es parla de les dificultats de la comunicació, de l'intent de fer-ho, dels paranys de les paraules i de les històries. El muntatge té un punt d'espectacular en la seva realització, encara que no tant com l'allau de llibres que va fer evacuar d'un finestral de l'edifici de la Casa d'Amèrica a Madrid l'any passat, i pot donar peu a moltes elucubracions. Sembla que vol tenir més l'aspecte de moment aturat, suspès en el temps, que no el d'una escultura. Gairebé és una fotografia tridimensional. També n'hi ha, de fotografies, retocades digitalment, del mateix tema. Llibres que volen, que s'amaguen darrere de les parets o les fan esclatar. Funcionen millor sobre paper que amb la caixa de llum, una mica massa freda i artificiosa en comparació amb la força de la instal·lació.

La galeria Trama presenta una exposició doble en col·laboració amb la sevillana Cavecanem que ja ha presentat abans a la seva seu madrilenya. Es presenten els treballs de Tete Álvarez (Cádiz, 1964) i Tomás Miñambres (Gijón, 1971) que només tenen en comú el fet d'emprar fotografies digitalitzades que presenten sobre alumini. Álvarez presenta fotografies de tres sèries diferents amb què interfereix sobre l'espai públic introduint en unes imatges elements de medicació i en d'altres petits camps d'esports en miniatura. Busca provocar una interferència, una distància en relació a l'espai que pertorbi l'espectador. És una mica el que intenta Tomás Miñambres, encara que en el seu cas la distorsió sorgeix perquè en les seves imatges de

persones en espais en ocasions idíl·lics hi col·loca un doble. Això, a la sèrie *Uno*, on aquest recurs intenta reforçar el caràcter dramàtic i estrany d'unes imatges que volgudament estan escenificades. En altres ocasions senzillament potencia aquest caràcter volgudament solenne amb la posada en escena i la il·luminació artificiosa.

Robert Berlin ha experimentat una nova tècnica per transferir les diapositives directament sobre alumini, de manera que la imatge sembla translúcida i, a més, incorpora la brillantor del metall. El resultat és prou interessant perquè els colors es tornen irreals, més densos i forts, i la llum de la imatge canvia en funció de la posició de l'espectador. A Kowasa, aquest artista de Toronto presenta 21 fotografies realitzades el 2003 a Mèxic i Barcelona que ha agrupat sota el títol *Espacios públicos, momentos íntimos*. Són fotografies urbanes d'espais públics viscuts i en la majoria dels casos les presenta fragmentades formant una imatge discontinua sobre regulars retalls d'alumini, cosa que temporalitza l'acció. En el cas de les imatges de Mèxic, coloristes i, per què no dir-ho, més exòtiques, el que impacta és més la força del paisatge urbà suburbial que no pas les escenes quotidianes. En les de Barcelona, més nombroses, les persones agafen major protagonisme, potser perquè els llocs triats no tenen la força visual de les mexicanes. Hi ha una petita sèrie sobre els patinadors que es posen als afores del Macba i també vistes irreals dels cines Maremagnum, el Passeig de Gràcia i el polígon de Bellvitge. Sobresurten unes curioses imatges zenitals de la vorera del carrer del Consell de Cent del tot sorprenents.

Alicia Martín

Dislexia
Galeria Llucià Homs
Consell de Cent, 315.
Barcelona.
Fins al 20 de març

**Tete Álvarez
i Tomás Miñambres**
Galeria Trama
Petritxol, 8. Barcelona.
Fins al 13 de març

Robert Berlin
*Espacios públicos,
momentos íntimos*
Kowasa Gallery
Mallorca, 235. Barcelona.
Fins al 28 de març

L'obra *Dislexia*, d'Alicia Martín, a la galeria Llucià Homs. / CARLES RIBAS